HE 146/2021 vp : Hallituksen esitys eduskunnalle valtion talousarvioksi vuodelle 2022:
kansainvälinen kehitysyhteistyö

Fingon lausunto Eduskunnan valtionvarainvaliokunnan hallinto- ja turvallisuusjaostolle 29.09.2021

1. Aikataulutettu tiekartta 0,7 % tavoitteen saavuttamiseksi

- **Ensi vuoden talousarvio vie Suomea kauemmas 0,7 prosentin tavoitteesta.**
- **Suomen tulee laatia mitä pikimmin aikataulutettu tiekartta ja konkreettinen suunnitelma kehitysyhteistyömäärärahojen nostamiseksi 0,7 prosenttiin bruttokansantulosta.**

Hallituksen talousarvioesitys ehdottaa kansainväliseen kehitysyhteistyöhön yhteensä noin 1 274 miljoonaa euroa vuodelle 2022, mikä valtiovarainministeriön arvion mukaan vastaa noin 0,49 prosenttia bruttokansantulosta. Kehitysyhteistyön osuus bruttokansantulosta siis laskee kuluvan vuoden 0,5 prosentista.

Ennakoitavuus ja pitkäjänteisyys ovat laadukkaan ja tuloksellisen kehitysyhteistyön edellytyksiä. Kehittyvät maat voivat näin toteuttaa kansallisia kehitysohjelmiaan suunnitelman mukaisesti. Tämä huomioitiin hallitusohjelmassa, jossa sitouduttiin tiekartan laatimiselle kehitysyhteistyön rahoituksen nostamiseksi YK:n suosittelemaan 0,7% bruttokansantulosta. Tuore selonteko kehityspolitiikan ylivaalikautisista periaatteista asettaa tavoitevuodeksi 0,7 prosentin tasolle vuoden 2030.

Tällä hallituskaudella kehitysyhteistyön määrärahoja on lisätty ja Suomi on päässyt lähemmäs 0,7 prosentin tasoa. Myös vuonna 2020 koronapandemian keskellä Suomi osoitti globaalia vastuuta ollen yksi niistä 16 OECD-maasta, jotka lisäsivät kehitysyhteistyömäärärahojaan. Ensi vuoden talousarvio on kuitenkin askel väärään suuntaan ja vaarantaa selonteon 0,7 prosentin tavoitteen vuoteen 2030 mennessä. **Nousua kohti 0,7 prosentin tavoitetta tulee tehdä jo seuraavina vuosina, jotta tavoite voidaan saavuttaa. Suomen tulee pikimmiten laatia konkreettinen tiekartta askelmerkkeineen 0,7 prosentin tavoitteeseen vuoteen 2030 mennessä.**

Suomi tippuu talousarvion mukaan vielä kauemmas pohjoismaisesta viiteryhmästään, jotka ovat jo saavuttaneet 0,7 tavoitteen (OECD 2020: Ruotsi 1,14 %, Norja 1,11 %, Tanska 0,73 %). Kehitysyhteistyörahoituksella on vaikutusta Suomen kansainväliseen asemaan. Se, ettei Suomi saavuta kansainvälisiä sitoumuksiaan, voi vaikuttaa osaltaan esimerkiksi Suomen

ihmisoikeusneuvostokampanjaan ja Suomen seuraavaan YK:n turvallisuusneuvoston vaalikampanjaan sekä kehittyvien maiden kanssa toteutettavaan kaupalliseen yhteistyön uskottavuuteen.

COVID-19 pandemian yhteiskunnalliset ja taloudelliset seurannaisvaikutukset kehittyvissä maissa ovat mittavat. YK:n talous- ja sosiaaliasioiden osaston mukaan vuonna 2020 äärimmäisessä köyhyydessä elävien määrä maailmassa lisääntyi ensi kertaa 22 vuoteen. Kaikkein kipeimmin pandemian taloudelliset vaikutukset ovat iskeneet maihin, joiden taloudellinen tilanne on ollut jo valmiiksi heikko. Monet kehitysmaat ovat olleet pahasti velkaantuneita jo ennen koronakriisiä, ja pandemian synnyttämä taloudellinen taantuma on lisännyt niiden velkataakkaa entisestään.

Talousarvioesityksessä todetaankin, että *koronapandemian vaikutuksesta äärimmäinen köyhyys ja nälkä ovat maailmassa kääntyneet kasvuun, ja monet kehitystulokset ovat vaarassa*. *Akuutin kriisin hoidon lisäksi toipumisvaihe edellyttää merkittävää kansainvälistä tukea ja Suomi osallistuu tähän yhteistyöhön kehitysyhteistyön ja humanitaarisen avun keinoin.* Pandemian vaikutukset otetaan kehitysyhteistyössä huomioon ja käynnissä olevaan työhön tehdään uudelleenkohdennuksia, mutta tilanne vaatii myös lisäresursseja.

Pandemia on pahentanut laaja-alaisia haasteita, kuten taloudellista turvattomuutta, köyhyyttä, terveydenhuollon kaventumista, sukupuolten välistä eriarvoisuutta ja kasvavaa epävirallisen työn sektoria. Pandemian vaikutukset ovat heijastuneet myös ruokaturvaan ja nälkäänäkevien määrän on arvioitu kaksinkertaistuvan pandemian vaikutusten myötä. Kehitysyhteistyöresursseja on uudelleenohjattu pandemiaan vastaamiseksi, eikä kehitysyhteistyötä ole voitu toteuttaa laadittujen suunnitelmien mukaisesti. Pandemia on siis aiheuttanut lisätarpeita kehitysyhteistyölle ja toisaalta resursseja tarvitaan tulevina vuosina lisää myös perinteiseen kehitysyhteistyöhön.

Varsinaisen kehitysyhteistyön määrärahoiksi ehdotetaan noin 706 miljoonaa euroa. Laskua kuluvasta vuodesta selittävät osittain muutokset Euroopan unionin ulkosuhderahoituksessa, sillä vuodesta 2021 alkaen Euroopan kehitysrahasto on sisällytetty osaksi unionin budjettia ja siirtyy näin ollen seuraavien vuosien aikana ulkoministeriön hallinnoiman kehitysyhteistyön alta osaksi valtiovarainministeriön EU-maksuosuutta. Kehitysyhteistyön sisältöosaaminen on varsinaisen kehitysyhteistyön määrärahoja hallinnoivassa ulkoministeriössä hyvällä tasolla, ja seurantatietoa on mahdollista saada julkisten lähteiden lisäksi suoraan viranhaltijoilta. Muun kehitysyhteistyön rahoitusosuuden varojen käyttökohteista on vaikeaa saada yksityiskohtaista tietoa. Siirtyvien EU-varojen sekä muun varsinaisen kehitysyhteistyön ulkopuolisen ODA-rahoituksen kohdalla tulee kiinnittää aiempaa enemmän huomiota rahoituksen läpinäkyvyyteen ja kehitystulosten seurantaan sekä niistä viestimiseen.

2. Kehitysrahoituksen kohdentaminen eriarvoisuuden vähentämiseksi

- **Suomen tulee Build Back Better and Greener -sitoumuksen mukaisesti varmistaa, että kehitysyhteistyöllä autetaan kaikkein haavoittuvimmassa asemassa olevia ihmisiä ja edistetään kestävän kehityksen tavoitteita ja ohjata vähintään 0,2 prosenttia bruttokansantulosta LDC-maille kansainvälisten sitoumustemme mukaisesti.**
- **Suomen uusissa kehitysyhteistyöhankkeissa ja –rahoituksessa tulee vuoteen 2025 mennessä olla 85 prosentissa tasa-arvo joko päätavoitteena tai merkittävänä osatavoitteena hallituksen tasa-arvo-ohjelman mukaisesti.**
- **Suomen kehitysrahoituksen tulee vahvistaa turvallisuuden, humanitaarisen avun ja kehitysyhteistyön jatkumoa (ns kolmoisneksusta).**

Covid-pandemia on nopeasti paljastanut syvälle juurtuneen rakenteellisen eriarvoisuuden kaikissa maailman maissa. Seuraukset ovat pahimmat sisäisen konfliktin ja ilmastonmuutoksen keskellä eläville ihmisille, missä pitkäjänteinen työ terveyden, koulutuksen, sukupuolten tasa-arvon ja erityisesti naisten ja tyttöjen oikeuksien, sekä rauhan ja turvallisuuden edistämiseksi on vaarassa. On selvää, ettei Agenda 2030 ketään ei jätetä (Leave No One Behind) -periaatetta saavuteta, jos köyhyyttä ja monimuotoista eriarvoisuutta ei selätetä.

Marinin hallituksen ohjelmaan on kirjattu, että Suomi tähtää YK:n tavoitteeseen käyttää 0,2% BTKL:sta tukena vähiten kehittyneille maille. Siksi on yllättävää, **ettei vuoden 2022 tavoiteosuus (arvio 0,18 % BKTL:sta) vähiten kehittyneisiin maihin (LDC1) kohdennetuista maksatuksista BKTL:sta nouse vuoteen 2021 verrattuna**. Tämä esittäytyy ristiriitaisena Covid-pandemian vaikutukset ja äärimmäisen köyhyyden poistamisen tavoite Suomen kehitysyhteystyössä huomioon ottaen.

Kehyksen ulkopuolinen kehitysyhteistyön finanssisijoitusten määräraha on ollut vuodesta 2015 lähtien noin 130 miljoonaa euroa vuodessa, ja vuoden 2022 esityksessä taso säilyy samana (130 miljoonaa euroa). Talousarvioesityksen mukaan finanssisijoituksia kohdistetaan erityisesti vähiten kehittyneisiin maihin ja Afrikan maihin. **Vähiten kehittyneiden maiden on kaikkein vaikeinta houkutella yksityisiä investointeja**, varsinkin jos esimerkiksi Maailmanpankin tutkimusten mukaan tarvittavat vakaa ja vahva sääntely-ympäristö uupuvat[1], minkä lisäksi **eriarvoisuus kasvaa etenkin valtioiden sisällä**. Investoinneissa tulisikin kiinnittää aiempaa tarkemmin huomiota ei vain maan yleiseen tulotasoon, vaan investoinnin kohdealueen elinolosuhteisiin ja tulotasoon, jotta kehitysyhteistyön rahoitus kohdentuu kaikkein heikoimmassa asemassa oleville ihmisille.

Suomen kehityspolitiikka on sitoutunut valtavirtaistamaan sukupuolten tasa-arvon kaikkeen työhön ja edistämään naisten ja tyttöjen asemaa ja oikeuksia erityisen painopisteen alla missä seksuaali- ja lisääntymisterveys ja oikeudet, sukupuolittunut väkivalta ja vammaisten oikeudet on priorisoitu. Painotus ei kuitenkaan näy resurssisuunnittelussa: talousarvioesityksessä sukupuolten tasa-arvoa edistävän kehitysyhteistyön osuus on 40%. **Jos Suomi haluaa vakavissaan varmistaa hallituksen tasa-arvo-ohjelman tavoitteen, että 85 % hankkeista ja rahoituksesta sisältää sukupuolten tasa-arvoa edistäviä tavoitteita, tulisi sitoumuksen näkyä suunnitelmallisesti talousarvioesityksessä**. Toimet vammaisten naisten ja tyttöjen oikeuksien edistämiseksi olisi tasa-arvo-ohjelman mukaisesti integroitava tasa-arvotyöhön. Haavoittuvimmassa asemassa ja tilanteessa olevien henkilöiden kokemat riskit tulisi sisällyttää analyyseihin, joiden pohjalta tehdään päätöksiä.

Humanitaarisen avun määrä nousee nimellisesti eli vain 150 000 EUR. Myönteistä on huomio erityisesti pitkittyneiden kriisien hoitamisen edellyttämästä rauhanrakentamisen, humanitaarisen avun ja kehitysyhteistyön yhteensovittamista, sekä tavoitteesta paremmin huomioida haavoittuvassa asemassa olevat ihmiset humanitaarisessa avussa. Joustavuutta ja reaktiivisuutta tuo mahdollisuudet ohjata maa- ja aluekohtaista määrärahaa sekä ohjelmatukijärjestöille myönnettyä määrärahaa humanitaariseen apuun äkillisen kriisin tai katastrofin edessä.

[1] How Developing Countries Can Get the Most Out of Direct Investment (worldbank.org)

3. Järjestöjen monipuoliset toimintaedellytykset turvattava

- **Kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyörahoitus nousee talousarviossa 10 prosentilla**
- **Julkisen kehitysrahoituksen tulee mahdollistaa monimuotoisen kansalaisyhteiskunnan toiminta demokratian tukemiseksi kehittyvissä maissa sekä Suomessa myös pääkaupunkiseudun ulkopuolella.**

Järjestöjen kehitysyhteistyöhön on talousarviossa varattu 88 miljoonaa euroa, mikä on 8 miljoonaa euroa enemmän kuin kuluvana vuonna. Talousarvion mukaan järjestörahoituksen osuus on vuonna 2022 noin 7 prosenttia kansainvälisen kehitysyhteistyön määrärahoista ja noin 12,5 prosenttia varsinaisesta kehitysyhteistyöstä. Molemmat osuudet ovat kasvua vuoden 2021 vastaavista (11,2 ja 6,6 prosenttia), mikä on erinomainen suunta nyt, kun tuore selonteko kehityspolitiikan ylivaalikautisista periaatteistakin linjaa kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyön rahoituksen osuuden kasvattamisesta Suomen kehitysyhteistyövaroista. Huippuvuosista ollaan silti yhä kaukana, sillä vuonna 2014 järjestöjen rahoitus oli lähes 120 miljoonaa euroa vuodessa.

Ulkoministeriön tilaamat ohjelmatuen riippumattomat kokonaisarvioinnit[2] toteavat, että kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyö on tehokasta ja tuloksellista. Kansalaisjärjestöt tavoittavat kaikkein haavoittuvimmassa asemassa olevat ihmiset ruohonjuuritasolla. **Arviot osoittavat, että ohjelmatukea saavien kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyö on monipuolista ja kustannustehokasta ja antavat vahvan suosituksen järjestöjen pitkäjänteisen tuen jatkamiseksi.** Kansalaisjärjestöt ovat osoittaneet merkittävän lisäarvonsa pystymällä toimimaan myös poliittisesti hankalissa tilanteissa, kuten Afganistanissa ja Myanmarissa.

Kansalaisjärjestöjen kautta kanavoitava apu vahvistaa kehittyvien maiden kansalaisyhteiskuntaa, jonka toimintamahdollisuuksia rajoitetaan yhä useammassa maassa. Järjestöjen vahvuus on parhaimmillaan vuosikymmeniä kestävä kumppanuus, jossa tapahtuu molemminpuolista oppimista ja yhteistyö kasvattaa merkittävällä tavalla kehittyvissä maissa toimivien kansalaisjärjestöjen osaamista ja siten vahvistaa paikallista kansalaisyhteiskuntaa. Koronapandemian myötä kansalaisyhteiskunnan tila kapeni entisestään 80 maassa. Noin kaksikolmasosaa maailman ihmisistä asuvat nyt itsevaltaisen hallinnon alaisina. Vahva demokratia, toimiva oikeusvaltio ja hyvä hallinto ovat myös kestävän yritystoiminnan edellytyksiä.

Kansalaisyhteiskunnan moninaisuuden tukemiseksi ja vapaaehtoisjärjestöjen toimintaedellytysten turvaamiseksi on ensiarvoisen tärkeää, että myös muita kuin ohjelmatukea saavia kumppanuusjärjestöjä tuetaan jatkossakin. Ulkoministeriön tukea saavien suomalaisten järjestöjen määrä on kuitenkin pudonnut selvästi. Vuonna 2015 tukea kehitysyhteistyöhön ja globaalikasvatukseen sai vielä 163 järjestöä, vuonna 2017 enää 96, ja vuonna 2019 ulkoministeriön rahoitusta saavia järjestöjä on enää 70. **Neljässä vuodessa rahoituksen piirissä olevien järjestöjen lukumäärä on laskenut lähes 60 prosenttia, ja uusien toimijoiden on vaikeaa saada valtionapua.** Viime rahoituskierroksella (haku 2019, myönnöt vuosille 2020–2024) jaettiin 9 miljoonaan euroa enemmän pienten ja keskisuurten kehitysjärjestöjen hankkeisiin. Vaikka rahamäärä kasvoi, tukea saavien järjestöjen lukumäärä tippui yhdeksällä. Vuonna 2018 tukea sai yhteensä 43 järjestöä, vuonna 2020 enää 34. Etenkin viestintä- ja globaalikasvatuksen (VGK) saralla tuettavien järjestöjen määrä on romahtanut. Kun kymmenen vuotta sitten VGK-tuella rahoitettiin yhteensä 85 järjestön hankkeita, viime vuonna vastaava luku oli enää 14. **Lukumäärän lisäksi kyse on myös kehitysjärjestöjen rahoituksen yhä vankemmasta keskittymisestä pääkaupunkiseudulle.**

[2] https://valtioneuvosto.fi/-/arviointi-ohjelmatukea-saavien-kansalaisjarjestojen-kehitysyhteistyosta-valmistui

Suomalaisten järjestöjen kouluvierailut ja muu paikallisesti näkyvä toiminta Suomessa ovat erityisen tärkeitä alueilla, joiden ihmisten kosketuspinta toisenlaisiin maailmoihin on usein vähäisempää. Järjestöt edistävät globaalia kansalaiskasvatusta, antavat mahdollisuuden mielekkääseen kansalaistoimintaan ja kehitysyhteistyön ymmärrykseen sekä sen hahmottamiseen, että me kaikki olemme riippuvaisia toisistamme – ilman näitä taitoja ei kestävän kehityksen tavoitteitakaan voida saavuttaa. Jokaisella tulisi olla mahdollisuus edistää globaalia oikeudenmukaisuutta ja ymmärtää maailman keskinäisriippuvuutta pääkaupunkiseudun ulkopuolellakin.

Suomen on jatkossa panostettava myös kumppanimaiden kansalaisjärjestöjen toiminnan vahvistamiseen. Nämä toimijat ovat tasavertaisia kumppaneita, joilla on erityisasiantuntijuus omissa yhteiskunnissaan. Globaalista kehitysrahoituksesta kuitenkin vain murto-osa menee suoraan kehittyvien maiden kansalaisyhteiskunnan toimijoille. Sen vuoksi lähetystöjen hallinnoima paikallisen määrärahan instrumentti on tärkeä tukimuoto. Ihmisoikeuspuolustajien, naisjärjestöjen ja esimerkiksi vammaisten järjestöjen edustus on varmistettava. Kansalaisyhteiskuntien tukemisen tulee olla olennainen osa Suomen kehityspolitiikkaa, eikä se voi jäädä vain suomalaisten kansalaisjärjestöjen tehtäväksi.

4. Ilmastorahoitusvelvoitteiden kantaminen

- **Budjettiriihessä tehtiin merkittäviä päätöksiä koskien kansainvälistä ilmastorahoitusta. Kehitysjärjestöt kiittävät hallitusta päätöksestä laatia pitkäjänteinen suunnitelma Suomen kansainvälisen ilmastorahoituksen tasosta ja kohdentumisesta.**
- **Suomen tulee osoittaa kehitysmaiden ilmastotoimiin aidosti uutta ja erillistä rahoitusta ja selkeyttää ilmastorahoituksen määritelmä.**
- **Ilmastorahoitukselle tulee luoda selkeät tavoitteet ja kriteerit, jotta sen laadullinen seuranta ja vaikuttavuuden arviointi mahdollistuisi ja paranisi.**
- **Suomen tulee ohjata ilmastorahoitusta tasapuolisesti ilmastonmuutoksen hillintään ja siihen sopeutumiseen, lisätä lahjamuotoisen rahoituksen osuutta, ja kanavoida ilmastorahoitusta mm. kansalaisjärjestöjen toteuttamaan sopeutumistoimintaan vähiten kehittyneisiin maihin.**

Kansainvälinen ilmastorahoitus on keskeisin instrumentti toteuttaa ilmasto-oikeudenmukaisuutta käytännössä. Ilmastorahoitus on myös keskeistä Agenda2030-tavoitteiden saavuttamisen kannalta. Suomea sitova Pariisin ilmastosopimuksen artikla 13. velvoittaa Suomea mobilisoimaan ilmastorahoitusta – tämän velvoitteen tärkeys osana Euroopan unionin ja Suomen ilmastopolitiikan kehitystä tiedetään lisääntyvän vuoden 2025 kansainvälisen ilmastorahoitusvelvoitteen päivityksen myötä.

Hallituksen neuvotteluissa vuoden 2022 talousarvioesityksestä hyväksyttiin syyskuussa 2021 kirjaukset kansainvälisestä ilmastorahoituksesta tärkeänä osana Suomen ilmastopolitiikan kokonaisuutta. Vuoden 2021 loppuun mennessä ulkoministeriö laatii pitkäjänteisen suunnitelman Suomen kansainvälisen ilmastorahoituksen tasosta ja kohdennuksista. Samassa selvitetään mahdollisuutta avata talousarvioesityksessä kansainvälisen ilmastorahoituksen arvioitua kohdentumista. Suunnitelman toteutuksesta raportoidaan eduskunnalle vuosittain ilmastovuosikertomuksen yhteydessä. Vuonna 2022 annettavaan kehityspolitiikan tulosraporttiin sisällytetään katsaus vaalikauden ilmastorahoituksen määrään, kohdentumiseen ja tuloksiin.

Kehitysjärjestöt kiittävät näistä hyvistä päätöksistä, jotka vastaavat mm. Valtiontalouden tarkastusviraston esittämiin epäkohtiin Suomen ilmastorahoituksen ohjausjärjestelmään, raportointiin ja tuloksellisuuteen liittyen. Huolena on, ettei kansainvälisen ilmastorahoituksen tasoa ja kohdennuksia koskevan suunnitelman laatimiselle vuoden 2021 loppuun mennessä jää riittävästi aikaa. Ilmastorahoituksen suunnitelman tulee pohjautua tietoon, ja sen laatimisprosessin tulee olla läpinäkyvä ja sidosryhmiä, ml. kehitysjärjestöjä ja kehittyvien maiden edunsaajia kuuleva.

Valtiovarainministeriön talousarvioesityksessä arvio ilmastorahoituksena raportoitavan rahoituksen osasta vuonna 2022 on ennätykselliset 184 miljoonaa euroa. **Tästä huolimatta Suomen tulee lisätä ilmastorahoitustaan entisestään.** Valtiovarainministeriö arvioi jo vuonna 2009, että Suomen reilu osuus kansainvälisestä ilmastorahoituksesta olisi 200 miljoonaa euroa vuodessa. Ilmastorahoitusvelvoite kasvaa vuoden 2025 jälkeen, kun nykyinen kansainvälinen tavoite mobilisoida 100 miljardin USD vuosittain päivitetään. Fingo katsoo, että Suomen tulee aktiivisesti myös osana Euroopan unionia vaikuttaa mm. Glasgow'n COP26 -kokouksessa ja muilla kansainvälisillä areenoilla siihen, että uusi ilmastorahoitustavoite on tarpeeksi kunnianhimoinen perustuen tieteellisiin arvioihin kehittyvien maiden rahoitustarpeesta. Myös rahoituksen kohdentumisen tulee pohjautua tieteellisiin arvioihin kehittyvien maiden haavoittuvuuksista.

YK:n ilmastosopimukseen perustuen rahoituksella on neljä periaatetta: riittävyys, ennustettavuus, uutuus ja lisäisyys suhteessa kehitysrahoitukseen. **Ilmastorahoituksen tulee siis olla uutta ja lisäistä suhteessa köyhyyden poistamiseen tarkoitettuihin kehitysyhteistyövaroihin.** Suomen tulee varmistaa kehittyvien maiden, etenkin LDC-maiden, kehittyvien saarivaltioiden ja haavoittuvimpiin Afrikan maiden sopeutumistoimiin selvästi uutta ja erillistä rahoitusta.

Fossiilisiin energianlähteisiin talouskasvunsa perustaneet teollisuusmaat, mukaan lukien Suomi, ovat historiallisesti vastuussa ilmastonmuutoksen aiheuttamisesta, silti köyhät kehittyvät maat kärsivät sen vaikutuksista eniten. ”Saastuttaja maksaa” -periaatteen mukaisesti **julkisen ja lahjamuotoisen rahoituksen tärkeys korostuu** etenkin kehittyviin maihin kanavoitavan sopeutumisrahoituksen kohdalla. Vaikka talousarvioesityksen mukainen kehittyviin maihin kohdistuvien investointien tukeminen ilmastotoimien rahoitukseen on tärkeää, on lainamuotoinen ja yksityiselle sektorille suuntautuva ilmastorahoitus kanavoitunut pääasiassa hillintätoimiin keskitasotulon maihin. Suomi ei vielä ole onnistunut tavoitteessaan ohjata puolet ilmastorahoituksesta sopeutumistoimiin. Covid-19-pandemia on lisännyt kehittyvien maiden lainataakkaa ja siten lahjamuotoisen ilmastorahoituksen tarvetta. Lisää rahoitusta - niin julkista kuin yksityistä - tulee ohjata etenkin kaikkein köyhimpien maiden sopeutumistoimiin.

Lisätietoja:

Rilli Lappalainen, Johtaja, vaikuttamistyö – kestävä kehitys, rilli.lappalainen@fingo.fi, +358 50 5613456
Silla Ristimäki, kehityspolitiikan asiantuntija, silla.ristimaki@fingo.fi, +358 50 317 6702
Emilia Runeberg, ilmastotyön asiantuntija, emilia.runeberg@fingo.fi +358 50 317 6686